

Capitolul 1

Necesitatea jertfelor

Observații introductive asupra necesității jertfelor, potrivit Genezei.

„Iată cartea generațiilor din Adam. În ziua când Dumnezeu a creat pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu. I-a creat parte bărbătească și parte femeiască, i-a binecuvântat și le-a dat numele de „om“, în ziua când au fost creați. Când Adam era de o sută treizeci de ani, i s-a născut un fiu după chipul și asemănarea lui și i-a pus numele Set“ (Geneza 5.1-3).

„Și Adam a cunoscut-o pe soția sa, Eva; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain. Și a zis: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!“ A mai născut și pe fratele său Abel. Și Abel era cioban, iar Cain era plugar. După un timp oarecare, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului. Abel a adus și el din oile întâi-născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Și Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și spre jertfa lui n-a privit cu plăcere“ (Geneza 4.1-5).

„Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și soției lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele“ (Geneza 3.21).

Înainte de a începe cu cartea Leviticului, unde se vorbește cel mai mult despre jertfe, m-am gândit ca în legătură cu aceste locuri să fac scurte observații introductive asupra jertfelor. Am citit și începutul capitolului 5 din Geneza, nu pentru că acolo se spune ceva despre jertfe, ci pentru că acolo se găsește marele principiu care stabilește relația dintre om și Dumnezeu. Citim aici: „În ziua când Dumnezeu a creat pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu“ și noi știm ce înseamnă aceasta, anume că omul nu cunoștea păcatul. Moralicește el era chipul lui Dumnezeu.

Întâmplarea din capitolul 3 ne este tuturor bine cunoscută. Ea relatează cum primul om a păcătuit și cum prin aceasta el a ajuns să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu — o realitate a cărei influență se exercită asupra fiecărui om în parte. Vom mai vedea aceasta mai târziu. În locul acesta, deci, a venit păcatul în lume, și relația dintre Dumnezeu și oameni s-a schimbat prin aceasta radical.

În Geneza 1.26-27 citim că Dumnezeu a creat pe om. „Și Dumnezeu a zis:

„Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ei să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ!“ Și Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a creat“. Așadar Dumnezeu a creat pe om după chipul Său (ca reprezentant al Său aici pe pământ, și după asemănarea Sa (ca fiind curat, căci nu cunoștea păcatul). Omul era singura creatură de pe pământ care putea să aibă relații cu Dumnezeu; și Dumnezeu putea vorbi cu el, căci nu era nici o piedică între Dumnezeu și el.

Apoi se petrece evenimentul din capitolul 3, despre care am citit. Dumnezeu a dat omului locul cel mai înalt între toate creaturile; el trebuia să stăpânească asupra pământului și asupra tuturor care erau pe el. Îngerii făceau excepție de la aceasta, căci ei nu locuiesc pe pământ. Pe pământ însă omul trebuia să fie

administratorul lui Dumnezeu, ca reprezentant al Lui asupra întregii creații de pe pământ. La aceasta trebuia dat un semn, prin care devenea vizibil că omul era numai administratorul lui Dumnezeu și nu domnea cu propria sa autoritate. Semnul era pomul acela despre care Dumnezeu a spus: „să nu mâncați din el”. Numai un singur pom din mulțimea pomilor care se găseau în Eden! El era atât dovada cât și amintirea faptului că omul avea să slujească lui Dumnezeu și că Dumnezeu era Cel care l-a făcut pe om stăpânitor peste pământ și că de aceea omul trebuia să îi fie ascultător și îi era răspunzător.

Apoi găsim aici, în capitolul 2, unul din primele lucruri pe care le-a făcut omul. În primul rând, cu înțelepciunea pe care i-a dat-o Dumnezeu, a dat nume animalelor.

Aici avem al doilea eveniment. Șarpele vine la Eva și începe să stea de vorbă cu ea. Noi toți cunoaștem rezultatul: Eva ia și mănâncă și dă și lui Adam; așa au devenit oameni păcătoși. La păcatul original ne gândim de obicei, când ne amintim de întâmplarea aceasta.

Și totuși nu aceasta este consecința cea mai importantă. Mult mai plin de conținut și mai îngrozitor este ceea ce s-a întâmplat prin aceasta pentru Dumnezeu. Când un om se vede pe sine, în lumina lui Dumnezeu, așa cum este el, un păcătos pierdut, atunci el se gândește numai la păcatele sale și nu dorește nimic altceva mai mult, decât să obțină iertarea de la Dumnezeu, care va trebui să îl judece. Însă este și altceva care trebuie clarificat, înainte ca Dumnezeu să poată da iertarea păcătosului. Lucrul acesta trebuie să-l vedem întâi și anume felul în care se prezintă păcatul lui Adam și al Evei din punctul lui Dumnezeu de vedere.

Pentru ca să înțelegem acest rezultat semnificativ al căderii în păcat, trebuie să privim încă odată asupra expunerii pe care Biblia o face. Șarpele zice Evei: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină?” Și Eva a răspuns: „Despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți”. Aceasta însă nu corespundea exact cu ceea ce a spus Dumnezeu. Ea adaugă că nu are voie să se atingă de acest pom, dar aceasta nu era adevărat. Dumnezeu a spus numai că ei vor muri când vor mânca din acel pom.

Și atunci șarpele a avut succes; el nu numai că o înșeală pe Eva, dar disprețuiește pe Dumnezeu și îl defăima. De fapt el spune Evei: „Dumnezeu a spus: când vei mânca din pomul acesta vei muri. Însă ce a spus El nu este adevărat”. El afirmă așadar, că Dumnezeu minte și, în plus, că El nu este bun și drept cu oamenii. Dacă voi sunteți stăpâni peste tot pământul, atunci aveți dreptul să mâncați din roadele tuturor pomilor; altfel voi nu sunteți stăpânii pământului. Este nedrept că Dumnezeu vă interzice să mâncați din aceste roade... Așa tăgăduiește șarpele adevărul și dreptatea lui Dumnezeu.

Și în al doilea rând el vorbește indirect Evei: „Dumnezeu nu vă iubește și nu vă vrea binele. El v-a interzis să mâncați din roadele acestui pom, căci El „știe că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. îngrozitoarea acuzare a șarpelui sună așadar, cu alte cuvinte: Dumnezeu știe că voi veți fi asemenea Lui, când veți mânca din pomul acesta, dar El nu vrea să fiți ca El. El vrea să vă țină într-o poziție joasă. Iar vouă nu vi se dă voie să vă înălțați. Însă voi sunteți pe deplin îndreptățiți să mâncați, căci este un pom de pe acest pământ, peste care voi sunteți stăpâni... Așa disprețuiește șarpele tot ceea ce este Dumnezeu: adevărul Său (el spune că Dumnezeu este un mincinos), dreptatea Sa (el spune

că Dumnezeu este nedrept), bunătatea și dragostea Sa (el spune că Dumnezeu nu vă iubește, El nu vă dă ceea ce vi se cuvine).

Eva a crezut ceea ce i-a spus șarpele, a mâncat din rodul aceluia pom și i-a dat și lui Adam să mănânce și el. Așa au dat dreptate acestor minciuni despre Dumnezeu și L-au dezonorat profund. Faptul acesta ne arată cât de îngrozitor este păcatul. Adevărul amar este că Adam și Eva au devenit păcătoși și, urmare faptului acestuia, ei fug dinaintea lui Dumnezeu. Nu Dumnezeu a început să-i alunge; ei au fost cei care au fugit. Ei au înțeles că nu mai puteau sta în fața Lui. Însă cel mai îngrozitor adevăr era aceasta: creatura a dezonorat pe Dumnezeu, și tocmai acea creatură care a primit cea mai mare dovadă despre bunătatea și dragostea Sa: omul.

Țărâna din care Dumnezeu a creat pe om, era ea mai bună ca aceea din care a creat animalele? Nu era numai bunătatea și dragostea Sa, că a dat omului un loc deosebit, că l-a făcut după chipul și asemănarea Sa și l-a pus căpetenie peste toată creația? Și acum Dumnezeu a fost dezonorat tocmai de aceste ființe, oamenii. Ei au disprețuit toate atributele Sale sfinte. Aceasta face atât de îngrozitoare căderea omului.

Această latură trebuia clarificată, înainte ca Dumnezeu să poată ierta păcatele. Însă vedem chiar de aici că Dumnezeu, dacă trebuie să judece, arată imediat că El este îndurător și iubește. Oh! El ar fi putut să dovedească tuturor că El este drept și sfânt. Dacă El ar fi omorât imediat pe Adam și pe Eva și i-ar fi aruncat în iad, atunci s-ar fi dovedit pentru toată veșnicia că orice cuvânt al lui Dumnezeu este totdeauna adevărat și că Dumnezeu este totdeauna drept și sfânt și că nu poate avea nicio părtașie cu păcătoșii. Însă cum ar fi fost cu întrebarea: „Este Dumnezeu dragoste? Iubește El oamenii sau nu?” Această întrebare ar fi rămas veșnic fără răspuns. Și în ce Îl privește pe Dumnezeu Însuși, dacă dreptatea și adevărul Său ar fi fost satisfăcute — dragostea Sa ar fi rămas nesatisfăcută prin aceasta, căci dragostea Sa nu vrea ca oamenii să se piardă. Din 1 Timotei capitolul 2 știm că Dumnezeu, Mântuitorul nostru vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului (versetul 3). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3.16).

Aici ajungem la necesitatea jertfelor, atât pentru Dumnezeu, cât și pentru păcătos. De o parte stă Dumnezeu, care a fost dezonorat de oameni, de cealaltă parte stau oamenii, care au devenit păcătoși pierduți. Cum putea Dumnezeu să-și satisfacă dragostea, să arate că El este dragoste și în același timp să-și descopere adevărul, sfințenia și dreptatea? Pentru aceasta era nevoie de o cale care să-I facă posibilă arătarea harului Său față de acești păcătoși care L-au dezonorat și astfel să dovedească întregii creații că într-adevăr El iubește pe om. Aceasta însă nu se putea întâmpla niciodată în contradicție cu dreptatea și adevărul Său. Dumnezeu este dragoste, însă Dumnezeu este și lumină. Niciodată El nu poate să lucreze conform dragostei Sale, dacă prin aceasta, dreptatea, sfințenia și adevărul Său ar fi nesocotite. Aceasta era condiția căreia trebuia să-i corespundă calea pe care oamenii puteau veni în legătură cu Dumnezeu. Aceasta ne arată necesitatea jertfei pentru Dumnezeu și pentru păcătoși.

Adam, după căderea în păcat a trăit o sută treizeci de ani și „a născut un fiu după chipul și asemănarea lui”. Asta înseamnă că fiul pe care l-a primit Adam era după chipul și asemănarea unui om căzut, care era un păcătos și stătea sub judecata lui Dumnezeu — al unui om care inițial a fost în legătură cu Dumnezeu, dar care a părăsit această poziție. El s-a ascuns dinaintea lui

Dumnezeu. Omul, fiul lui Adam era un păcătos, pentru că tatăl său era un păcătos; căci acesta este marele principiu, pe care noi îl avem în Cuvântul lui Dumnezeu, că omul are o natură care este în concordanța cu familia căreia îi aparține. Și așa cum ni se spune în Faptele Apostolilor 17.26, tot neamul omenesc, bărbat și femeie, au luat naștere dintr-o familie; înseamnă, deci, că toți aparțin acestei familii, familiei lui Adam.

Cunoaștem locurile din Noul Testament, unde Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre un al doilea Adam, ultimul Adam. Dacă citim aceste locuri, de exemplu: Romani 5.12 și 1 Corinteni 15.47, recunoaștem că ceea ce am văzut aici despre familia primului Adam, se potrivește și la toți cei care sunt în legătură cu cel din urmă Adam, Omul venit din cer și aparțin familiei Sale, fiind părtași caracterului pe care îl are El, acest al doilea Adam. Am putea spune despre cel de „al doilea Adam“, însă Cuvântul lui Dumnezeu îl numește „ultimul Adam“, pentru că nu mai poate fi un al treilea. Cuvântul lui Dumnezeu cunoaște numai două feluri de oameni: oameni care stau în legătură cu Dumnezeu și oameni care au natura lor de la Adam cel căzut. Și Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre familia primului Adam și despre familia ultimului Adam.

Dacă citim locurile din Cuvântul lui Dumnezeu care vorbesc despre aceste două familii, atunci vedem cât de mare este diferența care există între ele. Nici unul dintre cei care sunt în legătură cu primul Adam nu poate să stea în prezența lui Dumnezeu. Ei toți au caracterul celor fărădelege, care au fugit din prezența lui Dumnezeu și singurul bun pe care îl mai au, conștiința lor, nu este ceva care să-i îndrepte spre Dumnezeu, ci dimpotrivă, ceva care lucrează ca să-i îndepărteze din prezența lui Dumnezeu, ca să se ascundă de El. Acesta este caracterul lor și Dumnezeu nu poate avea părtășie cu ei și nici nu poate să-i binecuvânteze.

Însă se găsește un al doilea Adam, Unul despre care Dumnezeu spune că Și-a găsit plăcerea în El. Și toți câți Îi aparțin, împart locul Său cu El, locul plăcerii lui Dumnezeu.

Dacă întrebăm când au luat ființă aceste două familii, observăm cum primul Adam a devenit capul unei familii, după ce el a făcut o faptă, faptă a neascultării față de Dumnezeu. Tot așa a devenit și ultimul Adam capul unei familii, după ce El a făcut o faptă; și noi știm ce faptă, ce lucrare a fost aceasta! Fapta Lui de ascultare desăvârșită față de Dumnezeu a condus la o slăvire infinită a lui Dumnezeu. Dar rezultatele acestei fapte unice se socotesc nu numai Lui, ci, potrivit cu acest principiu pe care l-am văzut, și tuturor aceluia care se unesc cu El prin credință.

Aceasta însă ne arată clar că fapta Sa, lucrarea de pe Golgota, este punctul central al întregii istorii a omenirii și că această istorie a arătat spre cruce încă de la crearea lumii. Vorbesc, desigur, despre istoria omenirii așa cum ne-o descrie Dumnezeu; care este starea ei și cum El este ocupat cum să intervină, ca păcătoșii, acești oameni pierduți, să fie readuși înapoi la El și cum El Însuși a oferit mijlocul prin care ei să poată veni înapoi la El. Dacă înțelegem că lucrarea pe care Domnul Isus a făcut-o pe crucea de pe Golgota este singurul mijloc prin care oamenii pot să vină la Dumnezeu, atunci observăm că întreg Vechiul Testament își are sensul numai având în vedere crucea. Totul arată spre cruce, așa cum spune și Domnul Isus în Ioan 5.46, că Moise a scris despre El. În Luca 24 Domnul explică ucenicilor care mergeau spre Emaus, ceea ce era cu privire la suferințele Sale în scrierile lui Moise, în toți prorocii și

în toată Scriptura. „Nu trebuia Hristos să sufere acestea și să intre în slava Sa?”

Da, acesta este într-adevăr semnul de recunoaștere al întregii istorii a omenirii. Chiar de la începutul istoriei, din grădina Eden, Dumnezeu a îndreptat privirea oamenilor spre cruce, care avea să fie cu 4000 de ani mai târziu. Și în toată veșnicia, privirile oamenilor și ale îngerilor vor fi îndreptate înapoi spre Golgota, la cruce, pe baza căreia am obținut toate aceste binecuvântări ale mântuirii.

În versetele citite din Geneza 4 găsim prima indicație despre o jertfă. Când Cuvântul lui Dumnezeu ne împărtășește un nou adevăr, atunci noi găsim pentru prima dată principii importante, care ne explică înțelesul noilor descoperiri.

În capitolul 3 am văzut cum Dumnezeu a îmbrăcat pe om. Pe omul acesta, care a fugit de El pentru că știa că era gol și nu mai putea să stea înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu nu l-a judecat imediat. Dumnezeu este încet la mânie și în executarea judecății. Și așa aflăm aici că Dumnezeu a îmbrăcat pe om cu piei de animale și în felul acesta omul putea să stea înaintea Lui.

Vedem apoi în capitolul 4 cum Cain și Abel voiau să vină înaintea lui Dumnezeu ca să-I aducă o jertfă. Citim aici numai ceea ce făceau acești oameni în exterior. În Evrei 11 însă Duhul Sfânt ne împărtășește ceea ce se petrecea în inimile lor. Și dacă vrem să apreciem corect o faptă și să învățăm din ea, totdeauna este important nu să fii numai spectator, ci să te așezi în locul celuilalt. Pentru aceasta ne ajută Evrei 11. Este o întâmplare minunată. Ceea ce a avut loc în Geneza 4, a fost istorisit mai târziu, abia după 4000 de ani, căci Abel a trăit acum vreo 6000 de ani. Dumnezeu ne descoperă însă ceea ce se întâmpla în inimile acestor oameni, încât Abel, care a trăit puțin timp — cel de-al doilea om care a fost născut, a fost și primul om care a murit — ne vorbește și astăzi și ne prezintă adevăruri importante, pentru că Dumnezeu ni le-a dat.

Evrei 11 ne spune: „Prin credință, Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a primit el mărturia că este drept, căci Dumnezeu a dat mărturie despre darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort“. Realități minunate! Să ne gândim bine: Abel nu avea Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum îl avem noi. El a trăit chiar în primele zile ale istoriei omenirii. Însă aici se spune că el prin credință a adus jertfa, dar explicația aceasta nu o găsim în Geneza 4, unde nici nu se spune că Abel era primul care a adus această jertfă, ci Cain. S-ar părea că lui Cain i-a venit mai întâi gândul să aducă o jertfă lui Dumnezeu; și Cain a adus o jertfă, iar Abel a adus jertfa lui. „Și Domnul a privit spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și jertfa lui, nu a privit“. S-ar putea întreba, așa cum au făcut mulți oameni: nu era aceasta nedreptate din partea lui Dumnezeu?

Nu era, măsurată cu măsuri omenești, jertfa lui Cain mult mai valoroasă decât cea a lui Abel? Cain a adus din roadele pământului. El a arat ogorul, a lucrat din greu, ca să dea la iveală aceste roade. El era gata să dea o parte din ea și fără îndoială partea cea mai bună — lui Dumnezeu. Abel, dimpotrivă, a luat pur și simplu o pereche de animale. Probabil că el nu a muncit așa de greu, cum a făcut Cain. Nu era aceasta nedreptate, faptul că Dumnezeu nu a primit jertfa lui Cain, pe când jertfa lui Abel a fost bine primită?

Se vede de aici că este cu totul greșit, dacă astăzi se spune adeseori că nu contează felul în care omul vine la Dumnezeu, numai sincer să fie. Însă

Dumnezeu este Cel care trebuie să prețuiască lucrurile. Omul nu are dreptul să-și dea părerea lui personală în această direcție. Dumnezeu este Cel care a fost jignit de om; slava Lui a fost atașată de oameni, care ar fi fost obligați, ca niște creaturi, să-I slujească și să-L asculte. În schimb, omul s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și a pus la îndoială bunătatea Lui, dreptatea Lui și adevărul Lui. Într-o astfel de situație, înțelegem că numai Dumnezeu singur poate hotărî în ce fel ar mai putea oamenii veni la El. Și vom vedea mai târziu, că Dumnezeu trebuia să rânduiască și a rânduit în așa fel aceste hotărâri, încât să corespundă nu numai dragostei Sale, dar și sfințeniei Sale. El ar fi nedrept dacă l-ar accepta pe om fără jertfă. De la început, de la jertfa lui Abel, vedem că nu se poate altfel.

De ce nu a primit Dumnezeu jertfa lui Cain și de ce a primit-o pe a lui Abel? Cain nu a luat în seamă că Dumnezeu a spus că pământul este blestemat și oamenii au devenit păcătoși. El credea că roadele muncii proprii, munca unui om păcătos care nu putea să stea înaintea lui Dumnezeu — roadele unui pământ care era blestemat de Dumnezeu erau destul de bune ca să fie aduse lui Dumnezeu.

În Evrei 11 vedem însă ceea ce era în inima acestor oameni: „Prin credință Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain“. Nu era numai atât, că jertfa lui Abel era mai bună decât a lui Cain, ci aici învățăm în ce fel se poate aduce ceva lui Dumnezeu ca să fie bine primit de El. Este un principiu în Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este spus de repetate rânduri în Legea lui Moise, că, atunci când un om vine la Dumnezeu, el nu are voie să vină fără daruri. El trebuie să aibă ceva, pe care poate să-l ofere lui Dumnezeu, dacă el, ca făptură, vrea să se apropie de Creator. Vedem deci că amândoi au venit, însă că jertfa pe care o aduce Abel este bazată pe credință. El a avut credința în ceea ce a spus Dumnezeu și că numai Dumnezeu are dreptul să spună cum se poate veni la El, într-un fel care să fie primit de El.

Dar asta nu este totul; aici citim: „Prin ea a primit el mărturia că este drept, căci Dumnezeu a dat mărturie despre darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort“ (Evrei 11.4). Aici vedem un om, cel de-al patrulea om care a trăit și care vine la Dumnezeu și știe că este plăcut înaintea lui Dumnezeu. El știe că este drept; Dumnezeu i-a dat această cunoștință. Pe baza darului său, Dumnezeu îi dă mărturia că este drept. Avem așadar încă de la început întregul secret, cum poate un om să fie îndreptățit înaintea lui Dumnezeu. „Cum ar putea un om să fie drept înaintea lui Dumnezeu?“ întrebă Iov și el credea că nimeni nu poate; însă aici vedem cum este totuși posibil.

Abel avea credință. El nu a avut un cuvânt scris din partea lui Dumnezeu, în care să găsească ceea ce trebuia să aducă; însă el avea credință. Nu citim că Abel și Cain au făcut multe lucruri rele. Nu găsim nici măcar un păcat, pe care ei să-l fi făcut înainte de această întâmplare.

Este așadar clar, Cuvântul lui Dumnezeu nu vrea să ne îndrepte atenția aici spre păcate, spre iertarea păcatelor, ci spre starea unui om, și aceasta cu privire la ceea ce este el din fire. Dacă ar fi fost vorba de păcate, atunci Cuvântul lui Dumnezeu ar fi putut mult mai bine să scrie despre jertfa pe care ar fi adus-o Adam; căci Adam și Eva au păcătuit. Însă dacă Adam și Eva ar fi adus o jertfă, atunci noi am fi putut spune: da, dar noi nu suntem în aceeași situație! Noi nu am fost nevinovați și nu am călcat conștiinți (ca nevinovați fiind) porunca lui Dumnezeu. Aici însă găsim oameni despre care nu știm că ar fi făcut vreodată fapte rele; noi putem presupune aceasta, însă Cuvântul lui Dumnezeu nu ne-o spune. Și totuși unul primește mărturia din partea lui

Dumnezeu că el era drept, iar celălalt primește mărturia că el nu era drept. În Evrei 11, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune de ce acest unul era drept: pentru că el a lucrat prin credință și a venit cu acest dar de jertfă și prin aceasta a fost plăcut lui Dumnezeu.

Este ca și cum Abel a venit înaintea lui Dumnezeu cu ceva care vorbește despre moarte. El vine la Dumnezeu și pune moartea între Dumnezeu și el. Și aceasta este învățătura întregului Cuvânt al lui Dumnezeu, că numai moartea poate fi sfârșitul omului firesc și că numai moartea poate scoate pe un om, un urmaș al lui Adam, din starea lui. Și noi știm cu toții; numai moartea ne poate scoate de pe locul acesta unde se află blestemul lui Dumnezeu, un loc murdărit prin păcat.

Citim în același timp că Abel a adus din oile întâi-născute ale turmei lui. Aceasta este o imagine a ceea ce poate fi mai bun. Dacă suntem obișnuiți cu Noul Testament, înțelegem că aceasta este una dintre cele mai frumoase indicații despre Domnul Isus, „Cel întâi-născut“. (El este singurul Fiu al lui Dumnezeu. Însă ca om El este întâiul-născut). Și în această postură el a înfăptuit lucrarea de pe Golgota.

Așadar Abel a adus lui Dumnezeu din oile întâi-născute ale turmei sale și din grăsimea lor. În cartea Leviticului găsim că grăsimea este partea cea mai bună a unui animal. Ea vorbește despre calitatea animalului, arată că este sănătos și dovedește plinătatea a ceea ce este bun în el.

Însă nu numai atât; grăsimea animalului este și o imagine a energiei, a voinței în om. Prin jertfa sa, Abel recunoaște că, ceea ce Dumnezeu pretinde omului este cerut pe drept. El recunoaște că Dumnezeu are tot dreptul să ceară supunerea voinței omului. Prin urmare, Acela care avea să fie un substitut pentru păcătoșii pierduți și care trebuia să facă liber drumul pe care un păcătos putea să vină la Dumnezeu, avea să-Și predea toată voința lui Dumnezeu, încât Dumnezeu putea într-adevăr să-Și găsească plăcerea în El.

Aceasta este prima lecție pe care ne-o dă aici Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este lumina pe care o avea credința lui Abel aici: el știa ce a făcut Dumnezeu Însuși. Nu găsim că Dumnezeu a dat vreo explicație lui Adam și Evei când le-a făcut haine din piele și i-a îmbrăcat cu ele. Însă credința lui Abel simțea și știa care erau gândurile lui Dumnezeu. Acesta este un lucru minunat, ceva ce nu poate înțelege un om firesc, dar poate să înțeleagă un credincios. Nu este o realitate măreață, când în 1 Ioan 2 se spune că cei care sunt „copilași“ în Hristos au ungera din partea Celui Sfânt (versetul 20) și știi totul și nu au nevoie să-i învețe cineva (versetul 27)? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune clar lucrul acesta. Desigur, este o diferență între Abel și acești „copilași“, căci în 1 Ioan 2 este vorba și de locuirea Duhului Sfânt în ei, cum nu a fost cazul cu Abel. Însă oricine are credință, primește o natură nouă, dumnezeiască, o fire care are un simț pentru ceea ce este după gândurile lui Dumnezeu. Cine este născut din nou, cine are într-adevăr credință — și aceasta este dovada că el este născut din nou — poate simți care sunt gândurile lui Dumnezeu, dacă nu sunt piedici în viața lui, prin care să fie tocite aceste sentimente, prin întreruperea legăturii cu Dumnezeu.

Abel însă a auzit desigur de la părinții săi și simțea — cel puțin credința sa a înțeles că Dumnezeu Însuși a introdus moartea, pentru ca oamenii vinovați, păcătoși, să fie aduși în starea în care să poată sta înaintea Lui — oamenii care au fugit de El și cei care au recunoscut că erau goi și nu puteau sta înaintea Lui. Și Dumnezeu a folosit moartea pentru ca să-i îmbrace; și acesta este primul lucru pe care îl are de învățat omul. Apoi atunci înțelegem că nici un

copil mic nu poate sta înaintea lui Dumnezeu, pentru că el are o natură păcătoasă și că numai moartea — moartea altuia — poate scoate pe om din starea în care se găsește și să-l așeze într-o altă poziție, în care poate sta înaintea lui Dumnezeu.

Aici se vede clar acest principiu. Un om se poate apropia de Dumnezeu, fără ca să fie judecat, numai când el vine cu ceva care vorbește de moarte. Iar el face aceasta pentru că întreabă care sunt gândurile lui Dumnezeu, pe care credința le va înțelege. Atunci omul primește mărturia că el și darurile lui sunt plăcute lui Dumnezeu și că poate sta înaintea lui Dumnezeu, așa cum am citit: „Și DOMNUL a privit spre Abel și spre jertfa lui“.

Să citim Geneza 8.20-22; 9.1-3, unde avem o a doua lecție.

„Și Noe a zidit un altar DOMNULUI, a luat din toate animalele curate și din toate păsările curate și a adus arderi de tot pe altar. DOMNUL a simțit un miros plăcut; și DOMNUL a zis în inima Lui: „Nu voi mai blestema pământul din cauza omului, pentru că gândirea inimii omului este rea din tinerețea lui; și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut. De acum încolo, cât va fi pământul, nu va înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea“. ..Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi și le-a zis: „Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul. S-apuce groaza și frica de voi pe orice animal de pe pământ, pe orice pasăre a cerului, pe tot ce se mișcă pe pământ și pe toți peștii mării: vi le-am dat în mâinile voastre. Tot ce se mișcă și are viață să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca și plantele verzi“.

În capitolul 6 vedem că oamenii au devenit în așa fel încât Dumnezeu spunea că toate întocmirile gândurilor din inima lor erau îndreptate în toate zilele numai la rău și că „Domnului I-a părut rău că a făcut pe om“ (versetul 5). Și apoi vine potopul. Ce putea face Dumnezeu cu o creatură la care și în care nu era nimic bun, decât s-o nimicească? Judecata Sa trebuie să vină peste tot ceea ce stă în contradicție cu El. În Coloseni 1.16 citim că Domnul Isus a creat „toate lucrurile, cele care sunt în ceruri și pe pământ“. Expresia folosită aici în greacă înseamnă că El a făcut-o prin propria Sa putere și că El personal a realizat-o. În al treilea rând, în versetul amintit se mai spune că El le-a creat pe toate pentru Sine Însuși. Asta înseamnă că toate, că fiecare creatură este pentru El, că trebuie să-I fie de folos, să-I slujească. Dar ce să zici că, după ce a făcut totul pentru Sine, acestea nu slujesc scopurilor Lui? În Romani 3.12-13 se spune că toți oamenii, fără excepție, sunt niște netrebnci, că întreaga lume a căzut sub judecata lui Dumnezeu.

Când cineva a terminat un aparat și vede că nu poate fi utilizat la nimic, atunci îl aruncă. Ce trebuie să facă Dumnezeu cu oamenii care nu fac ce ar trebui să facă și pentru care au fost creați, cu aceia care nu vor să-I slujească? În Deuteronom 6.5 vedem că Dumnezeu a poruncit oamenilor să-L iubească cu toată inima lor și cu tot sufletul lor și cu toată puterea lor sau, așa cum Domnul spune mai departe în Marcu 12 și Luca 10: cu toată puterea lor. Noi simțim în adâncul inimii noastre că aceasta este într-adevăr datoria creaturii. Și ce trebuie să facă acum Dumnezeu cu oamenii, despre care El trebuia să spună că toate întocmirile gândurilor inimii lor erau în fiecare zi numai spre rău? Desigur, răzvrătirea aceasta I-a întristat inima (Geneza 6.5). Nu mai era nimic altceva de făcut decât să aducă judecata peste oameni. Potopul a omorât totul cu excepția unui om și a familiei lui. Noe a căutat și a găsit har și apoi a fost salvat în chip minunat; el a intrat în corabie și în ea el a trecut prin apele judecății. Puterea valurilor judecății lui Dumnezeu a venit asupra corăbiei, însă

el era în siguranță înăuntrul ei. Și s-ar putea spune că Noe a venit pe un pământ nou, pe un pământ care fusese curățit prin judecată.

În capitolul 6 citim că Noe a construit corabia. Gândurile sale erau preocupate de judecata despre care a auzit că trebuie să vină, a înțeles că lumea merita judecata. El a căutat o cale ca să fie scăpat de judecată și a găsit-o, sub călăuzirea lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu i-a spus cum era posibilă această salvare: în corabie. Aici, în Geneza 8, Noe stă de partea cealaltă a judecății, pe pământul cel nou, curățit.

El zidește un altar, primul despre care vorbește Cuvântul lui Dumnezeu. Ia din toate animalele curate și din toate păsările curate și le aduce ca jertfă. Este ceva minunat în faptul acesta. Să-l vedem mai de aproape. Noe aduce jertfe lui Dumnezeu, nu pentru ca să fie salvat, ci pentru că inima lui era plină de recunoștință pentru că el era acum salvat. De aceea jertfa aceasta era o ardere-de-tot pe un altar. În general noi gândim că jertfa este cel mai important lucru, nu altarul. însă Domnul Isus spune în Matei 23.19: „Care este mai mare: darul sau altarul care sfințește darul?” Cu alte cuvinte, darurile sunt sfințite de altar. Faptul acesta este destul de important pentru noi, ca să ne gândim la el.

Când citim în Exod 28 și 29 despre cortul din pustie, vedem că altarul și jertfa ne îndreaptă privirile spre Domnul Isus. Altarul este o imagine a Domnului Hristos, ca adevăratul Om. El era construit din lemn, dar îmbrăcat cu aramă. În Numeri 16.36-40 aflăm că arama este un simbol al dreptății, care este așa de mare încât poate trece prin judecata lui Dumnezeu, fără ca să fie mistuită. Despre aceasta vorbește altarul de aramă.

Când privim la Domnul Isus pe cruce, înțelegem că de aceea lucrarea aceasta era deosebit de minunată, pentru că tocmai Persoana Sa a făcut-o. Când căutăm să dăm adevărata valoare a unui lucru de pe pământ, important lucru este să știm cine l-a făcut. Lucrarea de pe cruce era în realitate minunată, pentru că a făcut-o Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu. El, care a purtat acolo judecata lui Dumnezeu, asupra păcatelor mele, chiar El era Cel Sfânt, Cel Adevărat, care nu cunoștea păcat. El era Acela despre care Dumnezeu însuși spunea: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Mi-am găsit plăcerea” (Matei 3.17; Marcu 1.11; Luca 3.22) și El însuși putea spune despre Sine, că El totdeauna făcea ceea ce era plăcut lui Dumnezeu. O, da, lucrarea în sine era minunată! însă pentru inima lui Dumnezeu era deosebit de prețioasă, pentru că era făcută de Acela care nu știa ce este păcatul și care ca Om pe pământ, L-a slăvit totdeauna pe Dumnezeu. El S-a supus judecății lui Dumnezeu, într-o deplină ascultare. El a fost ascultător până la moarte, da, moarte de cruce (Filipeni 2).

Apoi vedem în Geneza că era un singur altar pe tot pământul. Aflăm despre acest altar și despre jertfa de pe el, tocmai după ce Dumnezeu spusese despre oameni: „Toată imaginația gândurilor din inima omului era în fiecare zi numai răutate. Și Domnului I-a părut rău că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui” (Geneza 6.5-6); judecata a venit printr-un potop. Dumnezeu a judecat întreaga omenire, pentru că starea ei era așa de stricată. Apoi vedem un pământ nou și pe el acest altar. Un singur altar era pe întreg pământul și pe acest altar era o jertfă. Mirosul de pe acest altar, efectul acestei jertfe de pe altar este așa de mare înaintea lui Dumnezeu, încât parcă spune: într-adevăr, omul este cu totul stricat.

Nu cred că Noe, soția lui și fiii lor știa că inima lor era așa de rea, însă Dumnezeu știa. Dar Dumnezeu spune aici: chiar dacă așa este, totuși Eu nu-i

voi mai nimici; căci de acolo, de pe acest pământ, vine un miros atât de plăcut de la această jertfă. („Miros plăcut“ poate fi redat și cu „miros odihnitor“).

Să mergem puțin înapoi. De ce putea Noe să aducă această jertfă? Dumnezeu spusese în capitolul 6 ce este omul. Și Dumnezeu a zis: vreau să aduc judecata peste acești oameni. Însă ochii lui Noe erau îndreptați spre Dumnezeu și el a găsit har, așa cum fiecare om care vine la Dumnezeu, ca să găsească har, îl va găsi la El. Dumnezeu i-a dat lui Noe calea pe care putea trece prin moarte, prin judecata lui Dumnezeu; căci Dumnezeu trebuia să-și exercite judecata.

Însă Noe putea trece prin moarte și totuși să rămână în viață; prin moarte el putea părăsi locul în care era, ca să meargă într-un loc nou; prin moarte — însă nu prin propria sa moarte, ci prin ceva care mărturisește despre moartea altuia. Noi știm, era corabia, în care el a intrat și prin care el a sosit de partea cealaltă, pe pământul nou. Normal, este încă același pământ; însă în înțelesul său duhovnicesc el vorbește despre locul unde omul este adus după ce a trecut în corabie prin potopul de apă și astfel ajunge pe noul pământ, curățit prin judecata lui Dumnezeu. Simbolic, faptul acesta vorbește, nu mă îndoiesc, despre ceea ce găsim în 2 Petru 3, când pământul va fi nimicuit prin judecata lui Dumnezeu, va fi pustiit și va fi înlocuit cu un pământ nou, un cer nou (versetele 12 și 13).

Vedem deci că această jertfă era în stare nu numai să salveze pe păcătos, încât un om păcătos poate să se apropie de Dumnezeu, când pune această jertfă între el și Dumnezeu (ca în Geneza 4), ci și că Dumnezeu poate ca pe baza acestei jertfe să curețe întreaga creatură și, după judecată, să binecuvânteze, să dea un cer nou și un pământ nou, pe care omul poate să locuiască. Omul, care în sine însuși este desăvârșit de rău și a cărui inimă nu este mai bună decât a acelor oameni care au fost loviți de judecată, dar care a trecut în altul prin judecată, ajunge astfel pe acest pământ nou.

Încă un gând asupra jertfei însăși. În Levitic 1 citim că cel care aducea jertfa trebuia să împartă jertfa în părțile ei. Fiecare parte a jertfei putea să se vadă în chip deslușit. Aceasta este de fapt ceea ce a făcut și Dumnezeu. Toate lucrurile care vorbesc despre Domnul Isus și despre slava Persoanei Sale și a lucrării sale — Dumnezeu ni le arată numai câte o parte, aceea pe care noi o putem înțelege, apoi o altă parte și iarăși o alta nouă. Vom vedea în Levitic 1 că se puteau aduce boi, oi, capre sau păsări; dar toate vorbesc despre Persoana și lucrarea Domnului Isus.

Însă fiecare dintre aceste animale indică o proprietate deosebită; o pasăre, de exemplu, vorbește despre El ca Omul din cer, o oaie vorbește despre El ca Cel blând din fire (Isaia 53). Și toate proprietățile care ieșeau din animalul de jertfă erau prețioase în ochii lui Dumnezeu, atunci când Domnul Isus a săvârșit lucrarea. Aici citim că Noe a adus jertfă din toate animalele curate. Putem spune că a fost adusă aici lui Dumnezeu o jertfă care reprezintă un tablou complet ale Persoanei Domnului Isus în toate caracteristicile sale minunate, așa cum ea a fost descoperită în lucrarea Sa de pe cruce.

Găsim aici sintetizat simbolic, chiar de la început, că Persoana jertfei pe care Dumnezeu o vedea înaintea Sa era așa de minunată, încât Dumnezeu pe baza acesteia poate revărsa toată dragostea Sa, tot harul Său și toate binecuvântările pe care le poate da un Dumnezeu Atotputernic. Găsim aici în capitolul 8.20: „Noe... a luat din toate animalele curate și din toate păsările curate și a adus arderi-de-tot pe altar“. Totul era un tablou al Domnului Isus, totul era plăcut înaintea lui Dumnezeu — și noi știm că numai ceea ce era în

El, în Domnul Isus este plăcut pentru Dumnezeu — totul a fost adus aici de Noe pe pământul cel nou. Și care este rezultatul? „Și Domnul a mirosit mirosul plăcut“ — de fapt „mirosul sau parfumul odihnitor sau al liniștii“. „Și Domnul a zis în inima Lui: „nu voi mai blestema pământul din pricina omului, pentru că gândirea inimii omului este rea din tinerețea lui“. Minunată hotărâre! Două capitole mai înainte citim practic aceeași hotărâre asupra stării oamenilor, dar acolo rezultatul era că Dumnezeu a decis: vreau să nimicesc pe om de pe pământ. Aici însă El spune: nu voi mai face lucrul acesta. De ce nu? Pentru că aici s-a adăugat ceva: această minunată ardere-de-tot. Ea era un miros de pace, un miros plăcut pentru Dumnezeu. Pe baza jertfei acesteia, Dumnezeu putea dovedi har, putea să rabde pe păcătoși, putea să-i ierte. Încă un principiu important găsim aici în legătură cu jertfele. Dumnezeu a simțit mirosul plăcut, care i-a dat liniște. Și Dumnezeu spune: „Nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut. De acum încolo, cât va fi pământul, nu va înceta sămănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea“.

Desigur, toate acestea sunt adevărate și pentru lucrurile naturale de pe acest pământ. Noi nu știm dacă înainte de acel timp a plouat. Însă începând cu momentul acesta, a plouat. De atunci, mereu a fost noapte și zi, sămănătură și recoltă, frig și căldură, vară și iarnă, ziua și noaptea. Și știm că așa va rămâne atâta timp cât va fi pământul. Însă toate sunt ca niște indicații despre această stare minunată, starea veșnică, când toate vor fi neschimbate și toate darurile harului lui Dumnezeu niciodată nu vor mai avea un sfârșit, ci vor rămâne veșnic, pentru că sunt întemeiate pe acest minunat miros, pe jertfa care este adusă aici. Jertfa este nu numai în sine prețioasă, ci este peste măsură de prețioasă prin Persoana Aceea care era Jertfa. Nu numai lucrarea pe care El a înfăptuit-o, că El a murit, este prețioasă, ci Persoana, Aceea care a înfăptuit-o, Domnul Isus, Cel care a murit, ca astfel Dumnezeu să fie satisfăcut și, prin El, omul să se poată apropia de Dumnezeu.

Niciodată nu a fost ceva asemănător spus lui Adam, niciodată nu s-a spus mai înainte așa ceva cuiva. În timpul potopului a fost cu totul altfel; acolo sămănatul și culesul, frigul și căldura nu au urmat una alteia. Însă începând din acest moment, cu adevărat așa a fost pe pământ. Simbolic, prin aceasta ne este arătat că o binecuvântare trainică va fi rezultatul, atunci când se va fi adus o asemenea jertfă de ardere-de-tot, prin care Dumnezeu va găsi odihnă și care este un miros plăcut pentru El. Înainte de jertfa lui Noe, nici un om nu a fost binecuvântat. În Geneza 2.3 citim că Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea, însă nu citim de vreun om că Dumnezeu l-ar fi binecuvântat. Aici însă Dumnezeu binecuvântează pe Noe.

Și apoi Noe primește ceva, pe care Adam însuși nu l-a cunoscut în grădina Eden. Dumnezeu a dat lui Adam, în Eden, ca hrană „orice plantă care produce sămânță și care este pe fața întregului pământ și orice pom care are în el rod cu sămânță“ (Geneza 1.29). După ce Adam a păcătuit, Dumnezeu i-a luat rodul pomilor. El a păcătuit mâncând din roadele unui pom și, începând din momentul acela, el nu mai avea voie să mănânce din roadele aceluși pom. El avea ca hrană numai plantele de pe pământ, iarba care făcea sămânță (Geneza 3.18).

Însă în timpul acesta Dumnezeu dă omului nespus mai mult decât a avut el în grădina Eden. El nu trebuia să mănânce numai din iarba care făcea sămânță, ci din tot ceea ce era pe pământ — chiar și din păsări, din animalele de pe câmp și din pești. Până aici acestea nu erau permise. „Toate acestea vi le dau, ca și plantele verzi“ (capitolul 9.3).

Dacă, Dumnezeu, pe baza unei asemenea jertfe, care Îi este așa de plăcută, găsește o cale pe care El poate să vină iarăși în legătură cu păcătoșii care L-au dezonorat, atunci El dorește să dea mai multe binecuvântări decât a avut Adam, pe când el era în grădina Eden. Dumnezeu nu este așa cum șarpele L-a prezentat omului; nu este adevărat că El nu vrea să dea oamenilor lucrurile acelea asupra cărora ei ar avea un pretins drept; nu este adevărat că El vrea să-i țină într-o stare înjositoare. Dragostea lui Dumnezeu dorește să dea toate oamenilor — omului pierdut, despre care Romani 5 spune că este un păcătos, fără Dumnezeu, lipsit de putere și un dușman al lui Dumnezeu — ceea ce poate da un Dumnezeu Atotputernic; și aceasta este mult mai mult decât a avut Adam înainte de a păcătui, pe când el locuia în grădina Eden! Aceasta o găsim aici, în jertfa lui Noe.

În cunoscutul capitol 22 avem apoi cea de-a treia jertfă; aici găsim iarăși principii importante. Dumnezeu a vrut să arate clar încă de la început că jertfa trebuia să fie numai o jertfă fără păcat — căci aceasta era clar din Geneza 4 și 8; un animal nu a păcătuț și nu a încălcat legea — dar, mai mult, că numai un om putea să moară cu adevărat pentru oameni și că dreptatea lui Dumnezeu putea fi satisfăcută numai când un om murea pentru un om, așa cum Dumnezeu a spus lui Adam că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, chiar dacă prin aceasta i se va zdrobi călcâiul.

Nici un animal, nici chiar un înger nu putea fi cu adevărat un loțiitor înaintea lui Dumnezeu, pentru omul păcătos. Dacă omul este cel care a păcătuț, atunci numai un om poate muri pentru el. Acesta este primul gând principal pe care îl găsim aici.

Cât de minunată este promisiunea din Geneza 3.15! Ni se arată că puterea Satanei va fi nimicită, că sămânța femeii, deci un om, va zdrobi capul Satanei. El însuși, al cărui călcâi este zdrobit, a murit, dar moartea nu a avut ultimul cuvânt: El a înviat. Chiar după căderea omului, Dumnezeu lasă să se înțeleagă că Acela care trebuia să săvârșească lucrarea pe baza căreia oamenii vor fi eliberați de sub puterea Satanei, trebuia să sufere, însă că El va trăi mai departe, va trăi veșnic.

Aici, în Geneza 22, găsim confirmarea acestui principiu. Numai un om putea muri pentru un om. Trebuia să fie sămânța femeii, ca să înfăptuiască lucrarea.

Un al doilea gând este acesta: nu omul este cel care trebuie să îngrijească de jertfă. Da, desigur, el trebuie să vină cu o jertfă, însă punctul de plecare pentru aceasta nu este omul. În cazul lui Abel vedem că el a venit cu o jertfă și tot așa și Noe. Însă aceasta nu este temelia pentru răscumpărare. Aici, în Geneza 22 ni se arată adevărata bază pentru răscumpărare. Dumnezeu Însuși a avut grijă de jertfă — așa cum Avraam însuși trebuia să dea pe fiul său. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3.16). Romani 5.8 ne confirmă încă o dată aceasta: „Dumnezeu însă Își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când noi eram încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“. Ce minunat gând și cât de însemnat! Cum putea un om, despre care Dumnezeu spune că toate întocmirile gândurilor inimii îi sunt numai la rău în fiecare zi și că nu poate să facă nimic bun, cum putea un astfel de om să vină cu ceva bun la Dumnezeu? Acest om nu vrea nicidecum să vină la Dumnezeu și cu nici un chip nu vrea să-I slujească!

Poate atunci omul să se împace vreodată cu Dumnezeu? Aici găsim răspunsul: numai dacă moare pentru el un om fără păcat. Însă un asemenea om nu există. „Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebniți; nu este nici unul

care să facă binele, nici unul măcar“ (Romani 3.12). Și Faptele Apostolilor 17 ne arată că tot neamul de oameni se trage din același sânge. Nici un om nu putea deci să moară pentru un altul. „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ spune Romani 3.23.

Însă întâmplarea cu jertfirea lui Isaac ne arată mai mult; jertfa de care are nevoie omul, ca să se poată apropia de Dumnezeu, trebuia dată de Dumnezeu Însuși — așa cum a fost dat Isaac de către Avraam. Jertfa trebuia să fie un om, care să stea în aceeași legătură cu Dumnezeu ca și singurul Fiu cu Tatăl Său, ca obiect al iubirii sale. „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu pe care-l iubești, pe Isaac... și adu-l ardere-de-tot“ (Geneza 22.2).

Nu știu cât a înțeles Avraam din aceasta. Credința înțelege mult. În ce ne privește, noi știm toate acestea din Noul Testament. Știm că Dumnezeu Însuși a dat pe singurul Său Fiu, în care El Și-a găsit plăcerea. În cele din urmă Avraam nu a trebuit să jertfească pe Isaac. Dumnezeu nu a cerut de la el ca să dea pe fiul său. Noi știm că în ultimul moment Dumnezeu l-a reținut și i-a dat berbecul care trebuia să moară în locul fiului său.

Însă pe Golgota nu a fost așa. Pe Golgota, Dumnezeu a dat pe Singurul Său Fiu, pe Preaiubitul Său, despre care cu puțin înainte, pe muntele schimbării la față a spus: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Mi-am găsit toată plăcerea; de El să ascultați“ (Matei 17.5). Domnul Isus Însuși spune în Ioan 10 că Tatăl Îl iubește, pentru că El, Fiul, Își dă viața. Și Tatăl L-a dat pe cruce. Aceasta o vedem simbolic în Geneza 22. El însuși a dat pe singurul Său Fiu la moarte, El L-a lovit. „Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care îmi este însoțitor!... Lovește pe păstor“, spune Dumnezeu în Zaharia 13.7. Și Domnul Isus Își arată durerea în Psalmul 22.15, în care este spus în sens profetic. După ce a strigat în primul verset: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ El plânge: „M-ai adus în țărâna morții“.

De ce L-a lovit Dumnezeu? Pentru că El ne-a iubit, pentru că El voia să salveze oamenii, pentru că acesta era singura cale. Pentru acesta Dumnezeu a dat pe Fiul Său și pentru aceasta a devenit Domnul Isus om. Numai un om putea muri ca locuitor pentru un altul, numai un om putea fi mijlocitorul între Dumnezeu și om. Și numai Acest unic Om, care era așa de scump în ochii lui Dumnezeu, numai El putea săvârși o lucrare atât de minunată, lucrarea prin care dreptatea lui Dumnezeu să fie satisfăcută. Și prin aceasta Dumnezeu putea arăta har păcătosului, într-un mod drept și putea să-l binecuvânteze așa cum dorea inima Lui. Deja în Geneza 9 vedem că Dumnezeu a dat omului mult mai mult decât a avut Adam în grădina Eden.

El voia să pregătească pentru oameni casa Tatălui, locuința veșnică a lui Dumnezeu, unde Tatăl și Fiul au locuit în veșnicie. El voia să le dea toate comorile care sunt în ceruri. Efeseni 1.3 ne spune că noi suntem binecuvântați cu orice binecuvântare în locurile cerești, în Hristos. El voia să ne binecuvânteze după bogăția harului Său și să dea oamenilor ceea ce umple inima de desfătare în toată veșnicia. Omul trebuie să se bucure de toată frumusețea lucrării Fiului Său. Faptul acesta l-am văzut deja în Geneza 9; Dumnezeu dă oamenilor carnea ca mâncare, pentru ca în felul acesta în primul rând să învețe că ei puteau trăi numai pe baza morții altuia, a Aceluia care a murit pentru ei. Aceasta ne-o explică și Domnul Isus în Ioan 6. În al doilea rând, însă, noi ne putem hrăni încă de pe acum, pe pământ, din prețul nespus de mare al acestei Persoane, pe care Dumnezeu o numește hrana Sa, pâinea Sa (Levitic 3.11,16), exact așa cum, după Geneza 9, este dat ca hrană oamenilor, ceea ce era jertfit lui Dumnezeu. Și acesta este gândul minunat pe

care Domnul îl exprimă în Ioan 6, când spune că noi putem mânca din El, trebuie să mâncăm din El, ca să obținem viață; chiar mai mult, ca să ne hrănim din El și așa să avem părtășie cu El. Aceasta este ceea ce era în inima lui Dumnezeu. Dar aceasta se putea realiza numai prin faptul că Tatăl a dat pe singurul Său Fiu — „pe singurul tău, pe care-l iubești” (Geneza 22.2). Și El L-a dat pe crucea de pe Golgota. „În aceasta este iubirea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4.10).

Cred că am înțeles ceva din necesitatea jertfelor înaintea lui Dumnezeu, că aceasta era singura cale pe care El putea lucra, arătând nu numai adevărul dreptății și slavei Sale, ci și dragostea și harul Său. În plus jertfa era singura posibilitate pentru oameni ca să scape de judecata veșnică. Această judecată trebuia s-o aducă peste om Dumnezeu cel drept, pentru că omul trăia în răzvrătire față de El — nu numai că el făcea fapte păcătoase, ci pentru că el, prin originea sa din părinți păcătoși, era un păcătos și nu putea să stea în prezența lui Dumnezeu. El este lumină și în El nu este întuneric (1 Ioan 1.5).

Dacă nu punem în inimă principiile pe care le-am putut învăța în aceste locuri, atunci niciodată nu vom înțelege cu adevărat jertfele și niciodată nu vom putea înțelege cu inima noastră minunatele gânduri ale lui Dumnezeu care sunt descoperite în jertfe cu privire la Persoana și lucrarea Domnului Isus. Numai pe baza jertfei poate un om să vină la Dumnezeu. Când el, prin credință, ia pentru sine această jertfă și o aduce între Dumnezeu și el, știe că aceasta este de ajuns. Această jertfă este așa de minunată pentru Dumnezeu, încât pe baza ei, Dumnezeu va curăța cerurile și pământul și va binecuvânta cu binecuvântări veșnice. Orice credincios știe apoi că Dumnezeu Însuși a dat această jertfă, așa cum ne spune Ioan 3.16: de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Așa ne spune și Romani 5.8: „Dar Dumnezeu își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi!“

Aceasta este plinătatea Evangheliei, care din nefericire adeseori este puțin înțeleasă și de credincioși. Aceasta este Evanghelia, și numai prin ea, poate omul obține pacea cu Dumnezeu. Este deplină pace să știi că Dumnezeu a dat jertfa, jertfa desăvârșită, prin care omul este așezat din starea în care se găsește într-o stare nouă — putem spune că este scos din familia primului Adam și este așezat în familia celui de-al doilea Adam sau ultimul Adam, așa cum ne spune Coloseni 1.12-13: „... ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină... și ne-a așezat în împărăția Fiului dragostei Lui“.